

Iz šolskih zvezkov

trirazrednice pri Sv. Štefanu na Štajerskem.

Moj Sv. večer.

Sv. večer je . . . Po okolici je zavladala tihota, le po vaseh vlada življenje. Noč je! Užgemo svetilko in se pripravimo jaslice delati, ki so bile kmalu gotove.

Ob polenajstih je vabil zvon k molitvi in spominjal na Sveti čas. Hiteli so glasovi v tiho, jasno noč in se dvigali k nebu. Zvezde so svetile jasno in čisto na zemljo ter razsvetljevale temna pota. Verniki so hiteli k polnočni maši. Slišalo se je tudi streljanje v veseli noči.

Tudi mi se veselimo, radujemo se in pojemo: Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so blage volje!

Zofija Kotnikova.

* * *

Približal se je Sv. večer — najlepši večer. Obhajali smo rojstvo našega Zveličarja. Zvečer smo delali jaslice v spomin Jezusovega rojstva. Ko smo bili delo dokončali, se je oglasil zvon, in smo šli k polnočnicam. Ljudje so vedno boljbolj prihajali v cerkev. Potem zadone orgle, in pevci zapoje božično pesem.

Nebrojna čreda zvezdic je svetila poleg svoje družice lune, ko smo se vračali od polnočne maše proti domu. Ko smo prišli domov, smo šli spat. Zjutraj smo vstali in šli zopet v cerkev. Tako se je končal moj Sv. večer.

Roza Gajškova.

* * *

Dolgo je res bilo leto 1909., pa minilo je vendar kakor en dan. Že dolgo prej smo govorili, kdaj pride Božič ali rojstvo Gospodovo. Minil je dan za dnevom in prišel veseli večer za vse ljudi, posebno pa za nas otroke, saj smo se spominjali malega Jezuščka, ko smo delali jaslice. Te so bile kolikortoliko hitro gotove. Ura za uro odteka, in tako je prišel čas za k polnočnicam.

Bil je Sv. večer in ni ga več. Končan je zame in z njim so šli tudi prazniki v dolgo večnost.

Ana Kramarjeva.

* * *

Sv. večer je. Ljudje so že odvečerjali, zbirajo se okolo tople peči, si pripovedujejo razne zgodbe ter čakajo, da začne vabiti zvon v domači cerkvi k polnočnicam. Šli smo jaslice delat, a bile so kmalu gotove. Potem smo šli malo k počitku.

Kmalu je začel vabiti veliki zvon k polnočnicam. Prijetno je bilo slišati, ko so doneli topiči od vseh strani.

Drugi dan na praznik rojstva Gospodovega smo šli spet k maši. Ko smo prišli domov, smo imeli obed. Popoldne smo šli k večernicam, bila je pridiga in darovanje okolo oltarja za domače uboge, da so dobili tudi oni božično darilo.

Micika Kotnikova.

O solnčnem zahodu.

Nad gorami, nad vodami
solnce v bradico se smeje,
k njemu vetrček srebrni
v zlatem vozu se pripelje.

„Ej, ti bratec, bratec dragi,
kaj domov se že odpravljaš
v zibelko kot piška mlada? ...
Veš, to moja ni navada!

Dolgo v noč se radoval bom
in se z valčki poigraval,
ko vesel pa se bom vračal,
ladje zlata bom prevračal ...“

„Spat?.. Jaz spat?.. Hehe, hehe...
Zmotil si se, bratec dragi!
Tja na cvetne južne trate
peljem se le k vilam v svate!“

Nad gorami, nad vodami
solnce v bradico se smeje,
v plašč škrlatni se oblači,
ker na pir se k vilam pelje.

Zlatko.

Bolnikova pesem.

Kaj pač na večer,
kaj pač venomer
sova se oglašá?
Kot da blede smrt
meni tke že prt,
sova se oglašá.

In ko pride mrak,
z neba vsakikrat
zvezda se utrne;
v noč se izgubi,
umrje v temi
in se več ne vrne ...

Bogumil Gorenjko.

